

for saa vidt som han vil fremsætte den i Aar igen, en Fare for, at den højtærede Indenrigsminister ikke har nogen synderlig Nærighed til Tanken om at føre Banen videre Sydpa fra Viborg til Herning eller en anden Linje fra Viborg til Esbjerg, og for saa vidt er det et Punkt, som jeg tror, vi maa være opmærksomme paa her ved denne Afstemning, og som jeg ogsaa gjorde opmærksom paa i Fjor. Det er ikke alene det nordlige Oplands Interesser, det drejer sig om, hvilket jeg skal berøre ganske kort senere, men det er ogsaa det Fremtidsspørgsmaal, om vi skulle bringe det nordlige Jylland i en 10—11 Mils nærmere Forbindelse med Jyllands eneste naturlige Udsørselssted, Esbjerg, vi have for her ved denne Lejlighed, og som med Styrke er blevet gjort gældende af den tidligere ærede Taler. Saa vi ikke Viborg Station flyttet nu, saa vi ikke det uheldige Forhold, som er til Stede der, ordnet nu, saa saa vi det vanskelige nogen Sinde. Derfor er det af væsentlig Betydning — og det vil jeg tillade mig at lægge ærede Medlemmer paa Sinde — at hvad der gælder ved denne Afstemning, det er ogsaa Fremtidstanken om at gennemføre Banen fra Viborg videre Sydpa efter Esbjerg. Med Hensyn til det nordlige Oplands Interesser, kan jeg kun henvisse til, hvad jeg derom udtalte i Fjor, og som for øvrigt ogsaa er berørt af den foregaaende ærede Taler, at det er af væsentlig Betydning, at de, der benytte Viborg-Malestrup-Banen, saa, som det hedder i Nummerkningerne, 0,6 Mil kortere at køre til den ny Station end til den gamle. Det er en væsentlig Væmpelse, der bliver dem til Del ved denne Besparelse i Gods- og Persontrafikken, som derved finder Sted. Det, som vi her maa være opmærksomme paa og iagttage, er derfor det, at vi ved at saa Stationen flyttet holde Spørgsmaalet aabent om en fremtidig Bane Sydpa fra Viborg, og at vi give dette nordlige Oplands Beboere, de, der benytte Viborg-Malestrup-Banen, den Rettelse, de have naturligt Krav paa, særlig da det er en Egn, der er bebyrdet i en sørgelig Grad paa Grund af det Baneanlægs Ordning, som nu nærmer sig sin Afslutning, og derfor vil jeg som i Fjor paa det indstændigste anbefale Tinget at fastholde det Standpunkt, det indtog i Fjor, og i øvrigt nærer jeg ogsaa det Haab, at Forslaget vil blive henvist til et Udvalg og der blive gjort til Genstand for en Drøftelse, og jeg vil tilføje med Hensyn til dette, at jeg ønsker, at den Drøftelse maa foregaa saa hurtig og energisk som muligt, for at Sagen kan fremmes saa snart, som gør ligt

er; thi det, at Udsættelsen fandt Sted i Fjor, gør jo, at det forsinkede den sidste Del af det private Anlæg fra Malestrup til Viborg. Altsaa, jo hurtigere denne Sags Ordning kommer i Gang, des hurtigere, des lettere bliver det at saa hele Baneanlægget bragt i Orden. Dermed skal jeg anbefale Sagen til det eventuelle Udvalgs velvillige Behandling og siden ved Sagens videre Behandling til Tingets Velvilje.

Rein: Det vil næppe forundre ærede Medlemmer og heller ikke den højtærede Minister, at jeg ikke er ubetinget tilfreds med det foreliggende Lovforslag. Smidlertid er der dog to Ting, som efter min Mening fortjene Paaskønnelse og Tak; i det mindste jeg for mit Vedkommende føler mig tilskyndet til at udtale min Paaskønnelse overfor den højtærede Minister med Hensyn til disse to Ting. Den ene Ting er den, at man har bragt Sagen frem gennem et særligt Lovforslag, og det er jo ganske vist, at ad den Vej aabnes der Mulighed for en hurtigere Tilendebringelse af Sagen, end der kunde ventes, hvis Sagen skulde afgøres paa Finansloven, og at alle, ikke mindst Viborgenserne, ville være enige i, at det er højt ønskeligt, at Sagen snart føres til en Afgørelse. Den anden Ting, hvorfor jeg er erkendelig lige over for den meget ærede Minister, er det principielle Standpunkt, han har indtaget lige over for det foreliggende Lovforslag. Al Tale om, at der skulde være Vanskeligheder, store Vanskeligheder, ved at flytte Viborg Station, er jo bleven borte; Sagen tages nu rent økonomisk: man har anstillet Undersøgelser over, hvor meget det vil koste at udvide Stationen, hvor den nu er, og i Mod sætning dertil, hvor meget mere det vil koste at flytte Stationen; det sidste vil koste noget mere, og det Standpunkt, den meget ærede Minister nu indtager, er altsaa dette, at det forekommer ham, at den Merudgift, Flytningen vil medføre, er saa stor, at man bør opgive Tanken om Flytningen. Nu kunde der jo ganske vist være noget forskellige Opfattelser til Stede i den Henseende. For det første kan der jo naturligvis lægges Vægt i større eller mindre Grad paa Betydningen af en Flytning, og man kan som en Følge deraf være mere eller mindre villig til at gaa ind paa denne Merudgift. Jeg kan ikke tro andet, end at navnlig det ærede Ting, det høje Folketing, som i Fjor med saa aldeles overbejende Flertal — jeg huster ikke, om det var enstemmig — vedtog Flytningen, at det ikke vil se en afgørende Grund til nu at forlade det Standpunkt, man indtog for $\frac{1}{2}$ Aar